

NGỌN ROI MỘC CỦA ÔNG CẢ ĐẠI ĐÁNH BẠI CÂY ROI ĐỒNG CỦA CỬ NHÂN VÕ

- HỒ TƯỜNG (*)

Trong một lần đi thăm ruộng ở miệt Phan Thiết – Vũng Tàu, ông Cả Đại, một bậc giỏi võ của làng võ Tân Khánh Bà Trà đã có dịp thử tài với một bậc giỏi võ ở địa phương tên là Mạnh mà sau đó mới biết bậc giỏi đó từng thi đấu Cử nhân Võ của triều đình nhà Nguyễn nên người địa phương gọi là Võ sử Mạnh.

Trong trận đấu đầu tiên, Võ sử Mạnh bị ông Cả Đại dùng roi theo thế “liên đả tam thương” vít bay ra ngoài hàng rào. Võ cử Mạnh xấu hổ chui rào, bước ra giữa sân để tiếp tục trận đấu với ông Cả Đại.

Lần này, Võ cử Mạnh chủ trương chỉ thủ để cho ông Cả Đại tấn công, nhưng Võ cử Mạnh quyết tâm sẽ phải thắng để gỡ lại cái danh dự bị chui rào khi nãy.

Võ cử Mạnh rất vững tâm, vì địch thủ dù có tài nghệ đến đâu cũng khó thắng được, bởi ông có ưu thế là chiếc roi đồng nặng nề có thể phá gãy được chiếc roi tầm thường của ông Cả Đại.

Nhưng không ngờ ông Cả Đại là một tay điều luyện về roi mà dân làng võ hay gọi là trường thương. Trước đây, ông Năm Nhị của làng võ Tân Khánh Bà Trà, đã sử dụng trường thương tài ba vô địch, không ai thắng được với ông trên ba hiệp làm danh vang lộng tỉnh một thời. Nay, sánh với ông Năm Nhị, ông Cả Đại lại vượt bậc hơn nhiều.

Sau 6 năm tập luyện vừa với ông Năm Nhị, vừa với ông Sáu Trực, ông Cả Đại đã thu hoạch được bao nhiêu tuyệt kỹ dụng roi trường của 2 bậc thầy về roi ở đất võ Tân Khánh Bà Trà.

Ngoài ra, ông Cả Đại còn được học hỏi thêm về võ nghệ với bậc đệ tử anh hùng Thiếu Lâm Tự là Quách Tường. Bởi vậy đường roi của ông cả Đại, nhiều người đánh giá rằng đã vượt bậc đường roi của thầy Năm Nhị và thầy Sáu Trực vậy!

Tuy thế, Võ cử Mạnh vẫn hiu hiu tự đắc, tin tưởng nơi tài bách thắng của mình. Với chiếc roi đồng của ông đang sử dụng đã đem đến cho ông biết bao chiến thắng vinh quang tại chốn đề đồ khi ông dự kỳ thi Hương về võ thuật của triều đình nhà Nguyễn tổ chức trước đây.

Hơn nữa, với sức mạnh cử đỉnh, từ trước đến giờ không ai dám đỡ gạt đường roi của Võ cử Mạnh, cho nên ông rất tin tưởng ! Nhưng Võ cử Mạnh đâu biết rằng ông đang đứng trước mặt một địch thủ thập phần nguy hiểm, mặc dù danh chưa để trên bảng hổ, nhưng tiếng đã bay xa ngàn dặm.

“Xin ông gắng giữ mình”. Võ cử Mạnh mỉm cười đáp: “Đã xong”. Không để mất thì giờ, ông Cả Đại khoa roi vun vít theo thế “Liên huê”, vừa nhìn xoáy vào mặt địch thủ: “Ông hãy gắng giữ lấy bộ Thượng, tôi sẽ điểm ngay trên trán ông”. “Ông đùa hay sao chứ?”.

Thoạt tiên, nghe ông Cả Đại chỉ chỗ cho giữ thì Võ cử Mạnh tưởng rằng địch thủ dùng mưu “đương đông, kích tây”, hoặc nói để cướp tinh thần, nên ông đã khảng khái đáp lại. Dù vậy, ông cũng rất đề phòng, mắt không rời ngọn “huê thương” đang vun vít loang loáng như tuyết phủ, mưa roi...

(*) Tiến sĩ, võ sư truyền nhân môn Võ Lâm Tân Khánh Bà Trà - Email: vosuhotuong56@gmail.com

4 * THÔNG TIN KHOA HỌC LỊCH SỬ

Bỗng nhiên ông Cả Đại bước xéo qua bên phải và lên tiếng: “Xin ông gắng đỡ” thì liền đó một tiếng “bốp” vang lên. Võ cử Mạnh nghe đau nhói một cái trên trán. Ông kinh hoàng, không ngờ ông Cả Đại lanh lẹ phi thường đến dường ấy. Ngọn roi bay vào mặt ông lúc nào không hay. Như người say vừa sức tỉnh, Võ cử Mạnh liền vung roi hất mạnh qua ngang người ông Cả Đại, hi vọng ông sẽ nhảy tránh, để thừa cơ hội, ông phản công.

Nhưng liền đó, ông Cả Đại dùng một thế hết sức liều lĩnh, ngoài sức tưởng tượng. Khi ngọn roi Võ cử Mạnh vừa thoát ngang, ông Cả Đại tọa sát người xuống, nâng ngọn roi che trên đầu như một mái hiên, làm cho ngọn roi ông Võ cử Mạnh chỉ chạm sơ rồi lướt qua luôn. Đồng thời, khi ngọn roi vừa phớt qua, ông Cả Đại chối dậy, lẹ làng thét: “Đỡ ngay ngực”. Võ cử Mạnh nghe tiếng, cấp tốc hồi thương để đỡ vệt ngọn roi ác liệt, nhưng đã trễ... Cái thân áo phía hông tả của ông bị đâm rách toạc một lỗ.

Biết gặp phải một địch thủ lợi hại, Võ cử Mạnh hết sức kinh tâm. Trước lối tấn công chớp nhoáng của địch thủ, ông đành phải phi thân nhảy tháo lui, hi vọng lấy lại quân bình thế trận để tiếp tục.

Nhưng ông Cả Đại chẳng buông tha, vừa đâm loạt phía tả xong, ông liền bồi thêm phía hữu cùng với tiếng báo trước: “Đỡ phía hữu”. Bị đâm tiếp bên hữu, ông Võ cử Mạnh biết ông đã lỡ bộ, nên ông không hấp tấp đỡ liên miên vì rất có hại. Ông can đảm đứng trụ lại, liệu thế đối đòn để chiếm phần ưu điểm.

Đằng này, ông Cả Đại vừa đâm ngọn roi bên hữu, vừa định chắc thế nào Võ cử Mạnh đã quơ roi lên đỡ, khi đó, ông theo đà rốc cán thương tới đâm nhẹ trên đầu gối địch cho đủ số: thượng, trung, hạ. Song bất thành linh, ông Cử Mạnh đối chiêu pháp, đứng lên theo thế “Anh hùng thế” chờ ngọn roi thứ ba phi tới sẽ gạt phẳng, làm cho ông Cả Đại cũng luống cuống.

Nhưng đã có tiếng là lão luyện nên ông Cả Đại chỉ ngưỡng ngấp trong một giây, rồi lại tấn công. Ông Cả Đại xoay bộ dùng thế “Tam sơn” là một thế tối hiểm nhất trong thương pháp, bất ngờ xông đến. Trong cơn cấp bách, Võ cử Mạnh không hiểu thấu được sự lợi hại, nên đưa roi lên đỡ liền, bị đánh téo tay phải buông ra thối hậu.

Lúc bấy giờ, Võ cử Mạnh mới biết tài nghệ của ông Cả Đại hơn ông gấp bội, nên cung kính chấp tay xá: “Thật là một người kiệt liệt trong đời, tiếng đồn không sai”.

Thầy Thông Kỳ thấy trận đấu đã kết liễu liền bước ra mời hai người vào nhà. Võ cử Mạnh thân mật nắm tay ông Cả Đại: “Bấy lâu nghe tiếng tôn ông, nay cho phép lãnh giáo. Thật tôi lấy làm vinh hạnh”. Ông Cả Đại khiêm nhượng: “Tài nghệ tôi nào có ra chi, xin ông chớ quá khen. Vì nơi đây cũng lắm kẻ anh tài, tôi không dám bì kíp như ông Võ cử Mạnh”.

Võ cử Mạnh ngắt lời: “Ông cũng biết người đó hay sao?”. “Không. Bấy lâu, tôi chỉ được “viễn kỳ thình, bất kiến kỳ hình”, nhưng theo nhiều người, họ cho rằng ông ta rất lợi hại”. “Ông muốn gặp ông ta chăng?”. Ông Cả Đại mừng rỡ: “Nếu có dịp, tôi rất ái mộ đại danh của người, bởi dễ gì hầu đáp được khắp anh hùng trong thiên hạ”.

Thầy Thông Kỳ hiểu ý Võ cử Mạnh muốn xưng danh, không giấu như trước nữa, nên nói: “Thì chính người thợ mộc anh vừa giao đấu đó, chớ còn ai nữa lòng vòng cho phí công”. Nghe qua, ông Cả Đại ngạc nhiên nhìn ông Võ cử Mạnh: “Quả như vậy hay sao?”. Võ cử Mạnh gạt đầu. Ông Cả Đại liền chấp tay xá dài: “Thật tôi có lỗi quá!”.

“Chính tôi mới là người có lỗi, đã mạo muội để thử sức với ông”. Đáp xong, Võ cử Mạnh vỗ vai ông Cả Đại cười vang như mãn nguyện, vì gặp được một người tên tuổi khét tiếng./.